

А сонце сходить і заходить.
Нема давно вже воєводи,
Заглухли замкові городи.

Мовчать високі сірі мури,
Не суетяться слуги, чури,
Не чути голосу бандури.

Вже спорохніли ти руки,
Що добували любі звуки
Пісень кохання і розлуки.

Тільки осталася криниця,
А в ній студена вода
З відра в дубовий жолоб лється.

Біля криниці ввечір, зрання
Чути цілунки і зітхання —
Ї звать криницею кохання.

Вецлар, 20—21. IV 1920

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990](#) . [Цикл «Ти знов ідеш до мене»](#);